

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hazay Lajos (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Révész Ilona (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. szeptember 28-án kelt 21.P.24.520/2007/37. számú ítélete ellen az alperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és a felperest arra kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 109.500 (százkilencezer-öt száz) forint kereseti illetéket. Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 10.500 (tízezer-öt száz) forint kereseti illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

A le nem rótt fellebbezési illetékből 27.000 (huszonhétezer) forintot az alperes, 9.000 (kilencezer) forintot a felperes köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében jó hírneve megsértésének megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy az alperes a ... Rendőrkapitányságon és a ... Megyei Rendőr-főkapitányságon ...-én tett feljelentésében valótlan tényeket állított, azt, hogy ... fémöntő iparosnál tartózkodott valószínűleg kiegészítő tevékenység céljából,

valamint azt közölte, hogy bármikor előveheti rendőri igazolványát, megbüntetheti akár 150.000 forintra is. Ezen túl alvilági kapcsolatait felhasználva másnap az alperes nyakára küldött egy kreol bőrű fekete copfos hajú férfit.

A feljelentés azt is tartalmazta, hogy súlyos jellemhibái vannak, erős identitás zavarral küzd, nagy mértékű szerepvesztésben van, ami alkalmatlanná teszi a rendőri hivatás gyakorlására. A feljelentés alapján vele szemben eljárás indult.

A jogsértés megállapításán túl kérte az alperes bocsánatkérésre kötelezését, eltiltását az ilyen jellegű magatartástól és 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy önmagában a feljelentés nem alapozza meg a személyhez fűződő jog megsértését, tekintettel arra is, hogy állampolgári jogát gyakorolta.

A széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a ...-én a ... Rendőrkapitányság vezetőjéhez és ugyanezen a napon a ... Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjéhez intézett, a felperes elleni feljelentésének azon tényállításával, miszerint „Fenyegetőzését azzal tetőzte be, hogy alvilági kapcsolatait felhasználva másnap, pénteken a nyakamra küldött egy kreol bőrű fekete copfos hajú férfit.”, valamint azon véleménynyilvánításával, hogy „Meggyőződésem, hogy ...-nak olyan súlyos jellemhibái vannak, olyan erős identitás zavarral küzd, olyan nagy mértékű szereptévesztésben van, ami alkalmatlanná teszi a rendőri hivatás gyakorlására.” megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy levélben kérjen bocsánatot a fenti valótlan tényállítások miatt a felperestől, ezen levélben nyilatkozzon úgy, hogy a jövőben nem tesz ilyet, valamint ezt a bocsánatkérő levelet küldje meg a ... Rendőrkapitányság vezetőjének is.

Kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 forint nem vagyoni kártérítést.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

A felperest és az alperest is 60.000-60.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte a Magyar Államnak külön felhívásra, míg az ezt meghaladóan költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. §-át, a 76. §-ban foglaltakat és a Ptk. 78 § (1)-(2) bekezdését és kifejtette, hogy az állandó bírói gyakorlat, a Legfelsőbb Bíróság eseti döntései alapján azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes feljelentése tartalmaz-e valótlan tényállítást, illetve feltüntetett-e való tény hamis színben és használt-e olyan indokolatlanul sértő, bántó kifejezéseket, amelyek bármelyike alkalmas a felperes személyhez fűződő joga megsértésére.

Az alperes feljelentésében tényként közölte, hogy a felperes alvilági kapcsolatait felhasználva nyakára küldött egy kreol bőrű fekete copfos hajú férfit.

A felek közti vitát követő, másnapi szituáció leírása az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a való tény hamis színben való feltüntetésének minősül, célja a szóváltás

miatti helyzet felperesre kedvezőtlenebb beállítása volt, amit az alperes abban a tudatban tett, hogy a felperes hivatásos állományú rendőr. Ez a tévedése a per eldöntése szempontjából nem bír relevanciával. Azonban az köztudott tény, hogy egy hivatásos rendőr esetén az alvilági kapcsolatok megléte kötelezettségszegésnek minősül és az ilyen személyek az állományból el is távolíthatók.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint túllépnek a hatóság előtti eljárás kezdeményezésének körén az alperesnek a felperes személyiségére tett kijelentései, az, hogy súlyos jellemhibája, erős identitászavara, nagy mértékű szereptévesztése van, ami miatt alkalmatlanná válik a rendőri hivatás gyakorlására, mert ez olyan negatív értékítélet, amely alkalmas a felperes jóhírnevének lerontására. Az identitászavar betegségre utaló kifejezés, a szereptévesztés pedig egy hatalmaskodó, munkájára méltatlan személyre utal.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a feljelentés megtételének körülményei, a tényként közölt feltevések azt a látszatot alkalmasak kelteni, hogy a felperes, mint hivatalos személy kötelezettségeit megszegve járt el. Emiatt a felperessel szemben belső vizsgálat is indult.

Kiemelte, hogy nem lehetett figyelmen kívül hagyni a kölcsönösen elkövetett jogsértéseket, azonban ezt a szubjektív, a kártérítésre irányuló igény elbírálásakor értékelte.

A további sérelmezett kijelentések tekintetében a felperes keresetét nem találta megalapozottnak. A kiegészítő tevékenység céljából való más lakásban való tartózkodás álláspontja szerint olyan véleménynyilvánítás, mely nem minősül indokolatlanul bántó hangvételűnek. A rendőrigazolvány elővételére, az alperes megbüntethetőségére vonatkozó kijelentések körében a büntetőeljárásban hozott ítéletet vette alapul. Az eset összes körülményeit mérlegelve úgy ítélte meg, hogy a büntető perben a felperes által sérelmezetteket a bíróság a tényállás részévé tette, így jelen perben eljáró polgári bíróság nem mondhatja ki, hogy a felperes adott tényállás mellett a becsületsértést nem követte el.

Ismertette a Ptk. 84. § (1) bekezdését, melynek a) pontja alapján megállapította a jogsértés megtörténtét és kötelezte az alperest elégtétel adására a c) pont alapján.

A nem vagyoni kártérítés körében hivatkozott a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, a 355. § (1) és (4) bekezdésére.

Kifejtette, hogy a felperes saját magatartásával is közrehatott a hátrányos következmények bekövetkeztében, becsületsértő módon járt el az alperessel szemben, és az eljárás során megállapították, hogy a kifogásolt magatartások egy részét elkövette. Ugyanakkor az alperes feljelentésében nem valós tényeket, túlzó feltételezéseket közölt, amelyek azt eredményezték, hogy bűncselekmény és nem szabálysértés miatt folyt a felperessel szemben az eljárás.

A felperes cselekményének tárgyi súlya és társadalomra való veszélyessége az elkövetése idején is csekély volt, csak az alperes magatartása eredményezte, hogy a felelősségre vonás érdekében magasabb szintű hatóság járt el és ezért maga az eljárás is hosszabb volt.

A felperest ért hátrányokat és közreható magatartását akként értékelte az elsőfokú bíróság, hogy 250.000 forintot tartott a hátrányok kiküszöbölésére arányban állónak.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította és a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatását, illetve annak hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását.

Kifejtette, hogy a bíróság nem vette figyelembe, hogy a feljelentést azért tette meg, mert a felperes őt becsületében megsértette, a szóváltás során meg is fenyegette, felfokozott lelki állapotban és megfélemlítve járt el.

A felperesi magatartás okozta félelmét, amit az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor figyelmen kívül hagyott.

Állította, feljelentése megalapozott volt, hiszen a ... Városi Bíróság megállapította, hogy a felperes a becsületsértést elkövette, csak büntetni nem tudta, mert a cselekmény időközben elévült.

Közölte, az ítélet indokolása több ponton téves, iratellenes, illetve nem megalapozott. A rossz viszony nem az ingatlanának a térmértéke miatt alakult ki, hanem azért, mert a felperes szerződésben vállalt kötelezettsége ellenére nem szüntette meg az ingatlant terhelő szolgalmi jogot.

Arra is hivatkozott, hogy a felperes semmilyen jutalomtól nem esett el a feljelentés miatt és az is valótlan, hogy főmunkatársi címre való felterjesztése is emiatt hiúsult meg.

Közölte, hogy hallomásból szerzett ismereteit közölte a kreol bőrrű fekete copfos férfiről, nyilatkozatának oka az a félelem volt, amit a felperesi fenyegetés és az ismeretlen személyek látogatása váltott ki.

A felperes személyével kapcsolatban véleményét fejezte ki, és hogy ez nem volt megalapozatlan, bizonyítja a ... Városi Bíróság előtt folyamatban volt ügyben felvett ... számú jegyzőkönyv is.

A feljelentés megítélése szempontjából szerinte annak nincs jogi jelentősége, hogy a felperes volt főnöke és munkatársa mit nyilatkozott, továbbá annak sincs, hogy a feljelentést a rendőrkapitánynak címezte. Állította, abban nem volt semmilyen szerepe, hogy az eljárás ...-ig húzódott és az ügy menetére sem volt ráhatása. A hatósági késedelmek következményeként a felperes tettének szabálysértési alakzata elévült és a felperest a bűncselekmény elkövetése alól felmentették.

Összegezve állította, hogy a felperes által megfélemlítve tett feljelentésében foglaltakkal nem sértette a felperes jóhírnévhez való jogát.

Arra is hivatkozott, hogy a nem vagyoni kártérítés körében is téves az ítélet indokolása, mert a Legfelsőbb Bíróság gyakorlata megköveteli annak vizsgálatát, hogy a felrótt magatartás eredményeként a külvilágban is észrevehető módon csökkent-e az érintett személy testi vagy lelki életminősége, hátrányosan változott-e az értékelése. A felperes ilyet nem bizonyított. Vizsgálni kell ezen túlmenően az érintett közrehatását is, azt, hogy csak és kizárólag a felperes viselkedése adott alapot a feljelentésre, márpedig a saját magatartásából fakadó következményeket tűrnie kell. Amennyiben fenn is állna az alperesi cselekedet jogellenessége, a felróhatóság, az okozati összefüggés és a kártérítés megítélésének negyedik eleme, azaz a kár igazolása mindenképpen hiányzik.

Sérelmezte a perköltség viselésére vonatkozó döntést is, tekintve, hogy az elsőfokú bíróság 50-50 %-ban kötelezte a feleket a le nem rótt illeték viselésére és úgy rendelkezett, hogy mindkét fél maga viseli költségeit. Ugyanakkor a 2.000.000 forintos pertárgyértéket figyelembe véve az elsőfokú bíróság a kereset mindössze 12,5 %-át találta alaposnak. Ennek megfelelően a pervesztesség és a pernyertesség arányát értékelve kellett volna döntenie a perköltség viseléséről is.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül és e körben megállapította, hogy az alperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésével a másodfokú bíróság a per főtárgya tekintetében teljes egészében egyetértett, míg az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó határozatát részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesi fellebbezésben foglaltak alapján az alábbiakat emeli ki:

A Ptk. 78. § (1) bekezdése biztosítja a jóhírnév védelmét, amelynek megsértése akkor valósul meg, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel [Ptk. 78. § (2) bekezdés].

A hírnév a személy társadalomban betöltött szerepének értékelését befolyásoló ismereteket jelenti. Jóhírnév sértőnek az olyan közlések tekinthetők, amelyek objektíve nem felelnek meg a valóságnak, és hátrányosan befolyásolják az érintett személy társadalmi értékelését.

A nyilatkozatok értékelésénél figyelemmel kell lenni arra is, hogy a sérelmezett kifejezések, mondatok nem ragadhatók ki a szövegösszefüggésből és a bíróságnak minden esetben az adott tényállás, a kifogásolt szöveg, a szóhasználat alapján kell döntenie abban a kérdésben, hogy megvalósult-e jogsértés.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy az Alkotmány 61. § (1) bekezdése azt is biztosítja mindenki számára, hogy a Magyar Köztársaság területén szabadon éljen véleménynyilvánítási jogával.

Az Alkotmánybíróság a szabad véleménynyilvánítással kapcsolatban a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatában kimondta, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi, ebből következően a védelem az olyan gondolatokat, elveket és nézeteket is megilleti, amelyek sértőek, meghökkentőek vagy aggodalmat keltenek, tehát a véleménynyilvánítás szabadsága mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától és értékétől, valóságtartalmától.

Ugyanakkor jogsértő az a véleménynyilvánítás, bírálat, értékelés, amely részben tartalmában, részben kifejezőmódjában túllépi a szabad véleménynyilvánítás megengedett alkotmányos határait.

A büntetőeljárásról szóló törvény szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést, azaz jogosult a büntetőeljárás megindítása céljából közölni a hatósággal a büntetőjogi igény tárgyában szerzett ismereteit. Ennek a közlésnek a feljelentés természetéből adódóan ki kell terjednie a bűncselekmény tényállási elemeinek, az elkövetés körülményeinek közlésére is, emiatt azonban nem lehet a feljelentés megtételét jogellenes magatartásnak tekinteni. A büntetőfeljelentés megtétele önmagában nem alapoz meg személyiségvédelmet annak javára, aki terheltként a büntetőeljárás alanyává válik, az ugyanis csak a feljelentés alapján megindult eljárás keretében dönthető el, hogy helye van-e a nyomozás elrendelésének, majd a vádemelésnek, és a vádlott bűnössé nyilvánításának. Már a nyomozás elrendelésére sem kerülhet sor akkor, ha a feljelentésben megjelölt cselekmény nem bűncselekmény, vagy a bűncselekmény gyanúja hiányzik pl. amiatt, mert kétségesek, aggályosak a feljelentésben írt állítások. (EBH2002. 624., BH2002. 223., BH2004. 357.)

Más a helyzet viszont akkor, ha a feljelentés indokolatlanul sértő, lejárató, rágalmazó, hitelrontó kijelentéseket, valótlan tényállításokat tartalmazott, a valóságot hamis színben tüntette fel, az ésszerű gondolkodásnak nem megfelelő önkényes, valótlan értékítéleteket fogalmaz meg. Az ilyen tartalmú feljelentés alapot adhat a személyhez fűződő jog sérelem kimondására (BH2002. 223., BH2004. 357., BDT2006. 1429. és BDT2006. 1376. számú jogesetek).

A Fővárosi Ítéltábla is ezen általánosságban kifejtettek alapján jutott arra az álláspontra, hogy az alperes ...-én kelt feljelentésében foglaltakkal megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Az alperes ugyanis egy szóváltást, egy szomszédi rossz viszonyból fakadó veszekedést, vitát követően a ... Rendőrkapitánynak írt büntető feljelentésében többek közt azt írta, hogy a felperes „Fenyegetőzését azzal tetőzte be, hogy alvilági kapcsolatait felhasználva másnap, pénteken a nyakamra küldött egy kreol bőrű fekete copfos hajú férfit.” Ezt követően közölte, hogy a férfi a kilétét nem akarta felfedni, de később megtudta, hogy ... „egyik legveszedelmesebb bűnözője”. A történetek félelmet keltettek benne és kérte a kivizsgálást, fegyelmi felelősségre vonást, minősítette a felperes beszédstílusát, majd közölte, hogy egy rendőr - a felperes - nem tarthatja rettegésben, nem terrorizálhatja lakóközösségét.

Feljelentését azzal zárta, hogy „Meggyőződése, hogy ...-nak olyan súlyos jellemhibái vannak, olyan erős identitászavarral küzd, olyan nagy mértékű szereptévesztésben van, ami alkalmatlanná teszi a rendőri hivatás gyakorlására.”

A másodfokú bíróság - egyezően az elsőfokú bírósággal - arra az álláspontra jutott, hogy a feljelentésben megfogalmazott ezen kitételek közvetlenül nem a feljelentésben megjelölt bűncselekményi tényálláshoz kapcsolódó közlések, hanem olyan alperesi kijelentések, amelyek a feljelentésben foglaltak indokolt alátámasztásán túlmutató hivatkozások, amellyel az alperes megvalósította a jóhírnévsértést.

Az alperes tényként állította, hogy megfenyegették, majd ezt a büntetőeljárás során tett nyilatkozatával nem erősítette meg. Azt is tényként állította, hogy a felperes alvilági kapcsolatait felhasználva küldött nyakára egy férfit. Ezt azonban semmilyen bizonyíték, később még az alperes a vallomásában sem támasztotta alá, és a

rendelkezésre álló adatok is arra utaltak, hogy ezt abban a tudatban tette, hogy a felperest minél kedvezőtlenebb módon tüntesse fel, ezzel hátrányt okozva neki. Így a valótlan, megalapozatlan és egyben sértő állítása jóhírnevet sértett.

A felperes jellemhibájára, szereptévesztésére, alkalmatlanságára vonatkozó tényállítások és feltételezések, valamint az ezekre alapított igényérvényesítés a felperes személyét minősítette és értékelte olyannak, ami lejárató, hitelrontó. Az nem vitás, hogy az alperes a felperes személyéről kialakított véleményének adott hangot, azonban ez egyrészt nem tartozott a feljelentésben írt bűncselekmény elkövetéséhez, másrészt olyan kirívóan sértő, bántó véleménynyilvánítás, ami nem állt oksági kapcsolatban a feljelentésben közöltekkel. Az alperesi feljelentés tehát indokolatlanul sértő, lejárató, hitelrontó kijelentéseket tartalmazott, önkényes, valótlan értékítéleteket fogalmazott meg, amellyel megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az objektív jogkövetkezmények alkalmazására vonatkozó elsőfokú döntéssel és a nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezéssel is.

A nem vagyoni kártérítés körében a másodfokú bíróság utal a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e.) pontjában, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakra és kiemeli, hogy a nem vagyoni kártérítés jogintézménye az általános személyiségvédelem eszköze, alkalmazásának feltétele, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény jogalapja valamely személyhez fűződő jog megsértése.

Mivel ezen jogintézmény sem szakítható el a kártérítés általános szabályaitól, megállapításához a jogellenes, felróható magatartáson felül szükséges olyan hátrány bekövetkezése, amely csak nem vagyoni kártérítéssel orvosolható, és a kettő között okozati összefüggésnek is fenn kell állnia.

A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében rámutatott, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett fél tételesen igazolja a nem vagyoni hátrányait, a bíróság ugyanis a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető, így ha a sérelmet szenvedett fél valószínűsíti a hátrányait, valamint olyan esetben, ha a kár bekövetkezése köztudomású tényként elfogadható, a nem vagyoni kártérítés a hátrány bizonyítása nélkül is megítélhető.

Ilyenkor a kártérítés mértékéről a bíróság a ténylegesen bekövetkezett joghátrányhoz képest, a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján mérlegelési jogkörében határoz.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor figyelemmel volt az eset összes körülményeire, a felek közt fennálló viszonyra, a felperes közreható magatartására, az alperesi jogsértés súlyára és mindezeket értékelve helytállóan rendelkezett arról, hogy az alperesi jogsértő magatartás a felperesnek hátrányt okozott.

A másodfokú bíróság azt is kiemeli, hogy köztudomású tény, hogy ha egy rendőrségi állományba tartozó személyt az alvilággal hoznak kapcsolatba,

fenyegetéssel vádolnak, az személyiségének megítélését negatív módon befolyásolja.

Mindezeket figyelembe véve a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összegét a megállapított jogsértéssel arányban állónak ítélte meg.

Az alperes sem hivatkozott olyan bizonyítékra, körülményre, ami indokolta volna annak mérséklését.

Megalapozott volt azonban az alperes fellebbezése a perköltség megfizetésére kötelezés tekintetében.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni.

A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz. Ha a pernyertesség és peresztesesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincs számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A Fővárosi Ítéltábla a per tárgyának értékét, a pernyertesség-peresztesesség arányát, a személyhez fűződő jog megsértésének részben megállapítását és a 250.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezést figyelembe véve a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján állapította meg a peres felek kereseti illetékfizetési kötelezettségét, valamint a felperest terhelő elsőfokú perköltség összegét.

A másodfokú bíróság szerint a Pp. 81. § (1) bekezdésének második fordulata nem alkalmazható, mert a felperes összesen 1.650.000 forint nem vagyoni kártérítés és a személyhez fűződő jog megsértése tekintetében pedig fele részben lett peresztes, ami a 2.000.000 forint pertárgyértéket figyelembe véve számottevő különbségnek tekinthető.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2011. április 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő